തസ്വവ്വുഫ്:

ഉണ്മയുടെ കാലചക്രങ്ങളില്‍

സ്വലാഹുദ്ദീന്‍ അയ്യൂബി

ഉണ്‍മയുടെ ഉറവുകളിലേക്ക് ദാഹവിവശതകളോടെ ചെന്നെത്തുന്ന വര്‍ത്തുള ചലനമാണ് തസ്വവ്വുഫ്. മോഹങ്ങളുടെ തടവറയിലകപ്പെട്ട ശരീരം അനുനിമിഷം മൂലകങ്ങളുടെ അടിമയായി കൊ യിരിക്കുന്നു. കൃത്യമായ ഒരു അച്ചുത ില്‍ നിന്ന് കറങ്ങുമ്പോഴേ റസൂല്‍ കരീം(സ) അഭ്യസിപ്പിച്ച ഇസ്‌ലാമിനും ഈമാനിനും ശേഷമുള്ള 'ഇഹ്സാനിന്റെ' ആധ്യാത്മചക്രമായി ദാഹമോഹങ്ങളുടെ കേന്ദ്രചക്രം വഴിപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഈ വഴിപ്പെടലിനെതസ്വവ്വുഫ് എന്നു വിളിക്കാം. കടഞ്ഞ് കടഞ്ഞ് തെളിയുന്ന സ്വച്ഛന്ദവിശുദ്ധിയാണ് അതിന്റെ മര്‍മം. ഇങ്ങിനെകടഞ്ഞു തെളിഞ്ഞ് സ്വച്ഛന്ദമായ ആത്മാവുകള്‍ക്ക് കുളിരിനു പൂരകമായി ഇളംചൂടും ചൂടിനു മറപിടിച്ച് കുളിരും സമ്മാനിക്കുന്ന കമ്പിളിയോടാണ് തസ്വവ്വുഫിനെചില മഹാന്‍മാര്‍ സാദാത്മ്യപ്പെടുത്തിയത്. സൂഫ് (രോമം-കമ്പിളി)എന്നര്‍ത്ഥം വരുന്ന പദത്തില്‍ നിന്നാണ് അതുല്‍ഭവിച്ചതെന്ന് അവര്‍ പറയുന്നു.

സമകാലികലോകത്തിന്റെ ഉല്‍കര്‍ഷം ആധ്യാത്മികതയിലൂടെ മാത്രമേ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു പ്രഘോഷിക്കുന്ന ഒരു മഹത്ഗുരു അതിനെ നിര്‍വ്വചിച്ചത് വേറൊരു തലത്തിലാണ്. സ്വഫാഅ് എന്ന വാക്കിന് തെളിമ എന്നാണര്‍ത്ഥം. വിശുദ്ധഖുര്‍ആന്‍ തന്നെ ഉപയോഗിച്ച 'ഇസ്വ്ത്വിഫാഅ്' എന്ന പദത്തിന് സവിശേഷമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നും. അതിനാല്‍ മുസ്വ്ത്വഫാ എന്ന പേരിനര്‍ത്ഥം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവന്‍ എന്നുമാണ്. ര ് പദങ്ങളും ഒരേ ധാതുവില്‍ നിന്ന് നിഷ്പന്നമായതാണ്. അതോടെ സൂഫി, സൂഫിയ എന്നീ പദങ്ങള്‍ക്ക് തെളിമയാര്‍ന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്ന് അര്‍ത്ഥം ലഭിക്കുന്നു. ഈ മഹത്വത്തിന്റെ പ്രക്രിയയെയാണ് തസ്വവ്വുഫ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചഗുരുവും മുസ്ത്വഫായുമായ സ്വല്ലല്ലാഹു അലൈഹി വസല്ലം തിരുമേനിയുടെ സവിശേഷമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് അര്‍ഹനാകുന്ന സാധകന്‍(മുരീദ്) അതോടെ സൂഫിയായി മാറുകയായി.

അര്‍ത്ഥശാസ്ത്രവിജ്ഞാന കാലത്തിന്റെ (ടലാമരശിഹീഴശരമഹ ഷൃമ) വൈജ്ഞാനിക പ്രക്ഷുബ്ധതകളാല്‍ മര്‍മമറിയാത്ത കറക്കങ്ങളിലാണ് സമകാലികലോകം. വൈജ്ഞാനികവിസ്ഫോടനത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും മനുഷ്യരില്‍ കലുഷിതമായ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളാണ് സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തത്. നിര്‍വ്വചനങ്ങളും നിരൂപണങ്ങളുമില്ലാത്ത വൈജ്ഞാനികബഹുതകള്‍ക്കൊ ് മനുഷ്യര്‍ ഉഴറുകയാണ് എന്ന് പറഞ്ഞാല്‍ ഒട്ടും അധികമാവില്ല.

അക്കാദമിക നിരൂപണജ്ഞാനങ്ങളുടെ അതിനിസ്സാരമായ അണുമണിയല്ല അനുഭവബാഹുല്യത്തിന്റെ പ്രപഞ്ചസാകല്യമാണ് തസ്വവ്വുഫ്. ആ സാകല്യത്തിന്റെ ഓരതീരങ്ങളില്‍ കരക്കിരുന്ന് കളികാണുന്നവര്‍ക്ക് ആഴം മനസ്സിലാവുകയില്ല, അവര്‍ കാണുന്നത് ഉപരിഭാഗത്തിന്റെ കുറച്ച് പരപ്പ് മാത്രമായിരിക്കും. ആ പരപ്പിന്റെ മുകളില്‍ അടിഞ്ഞുകൂടിയ മോഹങ്ങളുടെയും സ്വേച്ഛകളുടെയുംവാടയും കറയും എല്ലാം കാഴ്ചയുടെ പ്രത്യക്ഷീകരണത്തില്‍ വീക്ഷണങ്ങളെ ഒതുക്കുകയാണ്. വിശുദ്ധഖുര്‍ആന്‍ പറഞ്ഞതാണ് ശരി:

"ഐഹികജീവിതത്തില്‍ നിന്ന് അവര്‍ പ്രത്യക്ഷതയെ മാത്രം അറിഞ്ഞുകൊ ിരിക്കുന്നു. അതിനപ്പുറത്തുള്ളതിന്റെ നിഷേധികളുമാണ് അവര്‍"(അര്‍റൂം -7)

സൂഫിയെ അറിയണമെങ്കില്‍ അക്കാദമികരീതികള്‍ കൊ ുനടന്നിട്ടു കാര്യമില്ല. പാചകവിധികളുടെ പുസ്തകങ്ങള്‍ കയ്യില്‍ പിടിച്ച് അടുക്കളയില്‍ കയറി കുറേ കസര്‍ത്തു കാണിച്ചാല്‍ വിരുന്നെത്തുന്ന അതിഥികള്‍ക്ക് ആസ്വാദ്യകരമായൊരു സദ്യ വിളമ്പാന്‍ സാധിക്കണമെന്നില്ല. അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ബാഹ്യമായ കുറേ പ്രദര്‍ശനങ്ങള്‍ ഉ ായാലും ഒരാള്‍ സൂഫിയാകണമെന്നില്ല. സൂഫിയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരാളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവുമല്ല അയാളെ സൂഫിയാക്കുന്നത്. സത്യനിഷ്ടനായ ഗുരുവിന്റെ വളര്‍മ ലഭിച്ചാല്‍ മാത്രമേ ഒരു ശിഷ്യന്‍ സൂഫിസത്തില്‍ വളരുകയുള്ളൂ. ആ വളര്‍ച്ചയാകട്ടെ ബാഹ്യമോടിയേക്കാള്‍ ആന്തരികസൗന്ദര്യത്തെ വിലവെക്കുന്നതുമാണ്. അതിനാല്‍ സൂഫിയേയോ സൂഫിസത്തേയോ പഠിക്കുന്നവര്‍ ആദ്യം അതിന്റെ ഉള്ളിലേക്കിറങ്ങി അതിന്റെ ആസ്വാദ്യതയും രുചിയും അനുഭവിച്ചറിയാന്‍ ശ്രമിക്കട്ടെ.

സൂഫിസത്തെ അക്കാദമികമായി ഗ്രഹിക്കാന്‍ ശ്രമിക്കുന്നത് ഇടുങ്ങിയതും ആഴമുള്ളതുമായ ഒരു ഗുഹ(ഗര്‍ത്തത്തില്‍)യില്‍ അകപ്പെടുന്നതിനു തുല്യമായിരിക്കും. ചിന്താപരമായ ഈ

SAMASTHACONFERENCE.COM

പടുകുഴിയിൽ നിന്ന് വളരെ ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന പ്രപഞ്ചോൽപത്തിയുടെയും ഉൺമായനങ്ങളുടെയും വിതാനത്തിലേക്ക് (അൽ ഫിത്വ്റഃ യിലേക്ക്)തിരികെചെല്ലാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു വട്ടം ചുറ്റൽ പ്രക്രിയ ഇസ്‌ലാം നിദർശിക്കുന്ന ആധ്യാത്മികതയിൽ ലയിച്ചു നിൽക്കുന്നു ്. അതാണ് ആദ്യവരിയിൽ തന്നെ നാം സൂചിപ്പിച്ച വർത്തുളചലനം. പിറവി എവിടെ നിന്നാണോ അവിടേക്ക് വൃത്തബന്ധിതമായി തിരിച്ചെത്തലാണ് അതിന്റെ സവിശേഷത. കവിതകളുടെ രചനാനുശീലത്തിൽ നാം കൊരുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വൃത്തബന്ധിതമായ ബോധം തൊട്ട് നിർമലമായ പുഷ്പത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ വരെ വൃത്തപ്പൊരുത്തം തളിരിട്ടു നിൽപ്പു ്. നൈസ്സർഗ്ഗികവാസനജൻമസിദ്ധമായുള്ള കവികളുടെ കഴിവിനെവിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ 'ആത്മീയമായ ശേഷി'യുള്ള(ടുശ്യശഭൗമഹ ീിലെ) കവി എന്നു നാം പറയാറു ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അപാരമായ പൊരുൾപരതയെ വിശുദ്ധഖുർആൻ 'തക്‌വീർ'(ഖഗോളത, ചുരുട്ടൽ) എന്ന പദത്തിലേക്ക് സംവഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ പോലും പ്രസ്തുത വർത്തുളലയനത്തിന്റെ വിളയാട്ടമു ്. സംപൂജ്യതയാണ് ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗ്രാഫിൽ തെളിയിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ശമായ ലേഖാരൂപം.

പ്രപഞ്ചത്തെ നിരൂപിച്ചാൽ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നതും ആകെ ഒരു വൃത്തമാണ്. വലിയൊരു വട്ടപ്പൂജ്യം. സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രഗ്രഹഗോളാദികളൊക്കെ വൃത്താകാരരൂപത്തിലും വർത്തുളസഞ്ചാരത്തിലും നിലകൊള്ളുന്നതായിക്കാണാം. ജലതരംഗങ്ങളും, തരംഗദൈർഘ്യവും, ആവൃത്തിയും, ഇലക്ട്രോണുകളും, ഏറ്റവും കൃത്യമായ യുദ്ധങ്ങളിലെ സേനാവിന്യാസവും(യുദ്ധവ്യൂഹം), കിണറുകളും, തുള്ളികളും, വൃക്ഷങ്ങളുടെ തായ്ത്തടിയും ഗോളങ്ങളുടെ ഭ്രമണവും, ഓരോ കോശങ്ങളിൽ പോലുമുള്ള മർമ(മർമത്തിന്റ ആകൃതി വൃത്തമാണ്)ങ്ങളും, മഴയുടെ ചാക്രികതയുമെല്ലാം ഈ വൃത്തബോധ്യത്തെ കൂടുതൽ ഉറപ്പിക്കുന്നു. വൃത്തമെങ്ങിനെഅഥവാ വട്ടപ്പൂജ്യമെങ്ങിനെപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബേസിക്ഷെയിപ്പായി എന്ന ചോദ്യം സന്ദേഹത്തിലൂന്നിയും ആധ്യാത്മികതയിലൂന്നിയും അന്വേഷിച്ചവരു ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സന്ദേഹഭരിതമായ അടുക്കിയെടുക്കലുകളിൽ അതിന്റെ യുക്തി അന്വേഷിച്ചവരും ആധ്യാത്മികതയുടെ ഉൾവഴികളിൽ അതു തിരഞ്ഞവരും ആ യുക്തിയുടെ പൊരുൾ സ്പർശിച്ചു. ശാസ്ത്രം ഭൗതികമായിട്ടാണെങ്കിൽ ആത്മജ്ഞാനികൾ സൂഫീകലകളിലൂടെയും.

അറ്റ്ലാന്റിക് യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിലെ സയന്റിസ്റ്റായ ലാറി ലിബോവിച്ച് പറയുന്നത് പരസ്പരം അതിരിടുന്ന ര ു ശക്തികളുടെ ബലാബലത്തിലാണ് രൂപഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നാണ്. ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ അന്യോന്യം ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ അതിന്റെ ബലാബലം നിർണയിക്കപ്പെടുന്നത് വൃത്താകാരത്തിലാണത്രെ. മാനസികമായ ശക്തിയുടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ വരെ നാം നട്ടം തിരിയൽ, വട്ട്, ഓളത്തരം, ഊളത്തരം എന്നൊക്കെ വിളിക്കാറു ല്ലോ. അവിശ്വസനീയമായതോ ഭീതിഭരിതമായതോ ആയ വല്ലതും ക ാലോ മറ്റു തരത്തിലുള്ള അസ്വസ്ഥകൾ ഉ ായാലോ ഭൂമിയുടെ കറക്കത്തിനെതിരിൽ നമ്മുടെ പ്രജ്ഞ കറങ്ങുന്നതായി തോന്നും ഇതിനെയാണ് സാധാരണയായി നാം തലകറക്കമെന്നു വിളിക്കുന്നത്. ആത്മീയമായി പരിചിന്തനം ചെയ്താൽ പ്രപഞ്ചാധിപതിയുടെ ചുറ്റും വട്ടംകറങ്ങുന്ന സൃഷ്ടിജാലികയിലാണ് നാം നിലകൊള്ളുന്നത്. വിശുദ്ധകഅ്ബയെ കേന്ദ്രമാക്കി ലോകത്തിലെ മുസ്‌ലിം ജനസാമാന്യം മുഴുക്കെ ആരാധനകളുടെ ഒരു വൃത്തബോധം മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു ്. കഅ്ബയുടെ അടുത്തുള്ളവർ എപ്പോഴും അതിനെത്വവാഫ്(ചുറ്റൽ) ചെയ്തുകൊ ിരിക്കുന്നു.

ലാറിലിബോവിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്ന ഉദാഹരണവും സമാനം തന്നെ. ഭൂമിയുടെ കേന്ദ്രശക്തി ഗുരുത്വാകർഷണമാണ്. എല്ലാം അത് ഉള്ളിലേക്ക് വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തു അതിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിൽ രൂപപ്പെടുന്ന ബലവും ഈ വൃത്തരൂപമുള്ളതായിരിക്കും. ഭൗമോപരിതലത്തിൽ നിന്ന് മുകളിലേക്ക് പോകുന്ന നീരാവി തൊട്ട് എല്ലാതും താഴോട്ട്. അഥവാ ഭൂകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് തിരികെ വരുന്നതിനാൽ അവയൊക്കെയും വൃത്തവലയം പ്രാപിച്ച് ഭൂമിയുടെ ഗർഭത്തിൽ അടുക്കുകളും പാളികളുമായി കഴിയുന്നു. ഭൂമിയുടെ ആന്തരികതയിൽ ജ്വാലാലാവകളും ഉരുക്കുരുക്കൻപാറകളും നിലനിൽക്കുന്നതു പോലും ഇങ്ങിനെയാണ്. അതേസമയം ഈ ശിലകളിലും ലാവകളിലും എല്ലാം പരസ്പരം അകന്നുപോവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഇലക്ട്രോണുകളു ്. അവയുടെ ശക്തി പുറത്തേക്കു നിരന്തരം പ്രവഹിക്കുന്നു. ഈ വിരുദ്ധപ്രതിഭാസങ്ങളുടെ ബലാബലത്തിലാണു ഭൂമിയുടെ വൃത്താകാരം രൂപപ്പെടുന്നതത്രേ!

ജീവികളുടെയെല്ലം മുട്ടകൾ ഉരു തും കൺഗോളം ഉരു തും ഒക്കെ അവയിൽ അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കുന്ന പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന ഇലക്ട്രോണുകൾ കാരണമാണെന്ന് ശാസ്ത്രം പറഞ്ഞു പഠിക്കുന്നു. ഉരു വയും വൃത്താകാര ബന്ധിതമായതുമെല്ലാം മറ്റു രൂപഘടനയിൽ നിന്നും വൃത്തരഹിതവസ്തുക്കളിൽ നിന്നും താരതമ്യേനശക്തവും കൂടുതൽ പ്രതിരോധാത്മകവുമാണ്. പ്രതിബന്ധങ്ങളെ നേരിടാൻ അവയ്ക്ക് കരുത്തു കൂടും.

തസ്വവ്വുഫ് ഈ ചാക്രികതയുടെ പരിവേഷമാണ്. പരിവേഷം തന്നെയാണ് അക്ഷരാർത്ഥത്തിലും. രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രന്റെ ചുറ്റും കാണപ്പെടുന്ന പ്രഭാവലയത്തിനാണ് പരിവേഷം എന്ന് ഭാഷാർത്ഥത്തിൽ പറയുക. പ്രപഞ്ചാധിപതിയുടെ സൃഷ്ടികലയുടെ മായികമായ പൊരുളുകളിൽ

SAMASTHACONFERENCE.COM

ഒരു പ്രഭാവലയം അകക്കണ്ണ് തുറക്കാൻ കെല്പുള്ളവർക്ക് കഠ ടുക്കാം. അല്ലാഹു, കരുണാ റസൂൽ മുഹമ്മദ്(സ), പൂർവ്വപ്രവാചകൻമാർ, അവരുടെ ജ്ഞാനപ്രകാശിതരായ അനുഗാമികൾ(സ്വഹാബികൾ, വാരിസുകൾ, അഹ്ലുൽബൈത്ത്). അവരിൽ നിന്ന് വിദ്യുൽദ്യുതി പകർന്നെടുത്ത സത്യസ്വരൂപരായ സൂഫികൾ(ഔലിയാക്കൾ, മശാഇഖുമാർ), ആ സൂഫികളുടെ അഭീഷ്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രതിചലിച്ച് മൂലകമോഹങ്ങളുടെ ബാന്ധവങ്ങൾ പറിച്ചെറിഞ്ഞ് പരമസമർപ്പിതരായി നിലകൊള്ളുന്ന ഹഖ്ഖായ മുരീദുമാർ(സത്യാത്മകത നിറഞ്ഞ സാധകർ) എന്നിവയെ ഇങ്ങിനെബന്ധിപ്പിക്കുന്നതോടെ ഈ വിശ്വാസവൃത്തത്തിന്റെ അർദ്ധചാപം ശരിയായി.

ഇനി മറ്റേ അർദ്ധചാപം നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ ആദ്യം നാം വരച്ച ചാപത്തിന്റെ പ്രതിദർപ്പണം തന്നെയാണ് ര ാമത്തേത്. പക്ഷെ ര ാമത്തേത് സത്യസാധകരിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി, സൂഫി ഗുരുക്കളിലൂടെ കടന്ന്, അവരുടെ ഗുരുപരമ്പരകളിലൂടെ പ്രവാചകാനുഗാമികളായ വാരിസുകളിലൂടെയും ഖുതുബുകളിലൂടെയും അതല്ലെങ്കിൽ പ്രവാചകൻ(സ)യുടെ നേരിട്ടുള്ള കുടുംബബന്ധത്തിന്റെ വേരിലേക്കു (അഹ്ലുബൈത്ത്) വരെ ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്ത്, പിന്നീട് പ്രവാചകരിലേക്കും സ്നേഹസുതാര്യതയുടെ കമ്പിയില്ലാ കമ്പി ബന്ധത്തിലൂടെ സ്രഷ്ടാവിലേക്കു തന്നെയും ചെന്നെത്തുന്നതോടെ ര ാമത്തെ ചാപവും ശരിയാകുന്നു. അതോടെ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ആധ്യാത്മചക്രം നമുക്കു ചുറ്റും വട്ടംകറങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു.

ആധ്യാത്മികതയുടെ ഈ വൃത്തസംവഹനരൂപം അതുൾക്കൊള്ളുന്നതിന്റെ കലാപരതയനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾക്കു വിധേയമാണ്. പക്ഷെ അതിന്റെ ഏറ്റവും മധ്യത്തിൽ നിന്ന് പ്രവഹിക്കുന്ന ഉൺമയുടെ വിടർച്ചകൾക്കും അതിനെഏറ്റവും ആദ്യം ഏറ്റെടുക്കുന്ന കരുണാ നൂറു മുഹമ്മദിയയുടെ പ്രഫുല്ലതക്കും സ്ഥാനമാറ്റം സംഭവിക്കാവതല്ല. അങ്ങിനെസംഭവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ സൂഫിസത്തിന്റെ ചക്രവാളത്തിൽ നിന്ന് ആ വൃത്തം ഊരിത്തെറിക്കുന്നതാണ്.

തേജസ്സിന്റെ ഈ ചാക്രികതയിൽ അഭിരമിക്കുന്നവരാണ് സൂഫികൾ. അവർ തങ്ങൾക്കു ചുറ്റും ചില അദൃശ്യവലയങ്ങൾ വരക്കുന്നു. അവരവരുടെ ഊർജ്ജവും ശക്തിയും അനുസരിച്ചുള്ള വ്യാസവും വ്യാപ്തിയും കാലവും കാലാതിവർത്തിത്വവും ആ വളയത്തിനു(ഹൽഖഃ) ായിരിക്കും. അത്തരം വലയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അളയിട്ടും അടയിട്ടും കൂടിയും ഇരുന്നും ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും പരാപരശക്തിയുടെ സ്മരണാവൃത്തിയിൽ(ദിക്റ്) ലയിച്ചിരിക്കുന്ന അനുയായികൾ കൂടിയാകുമ്പോൾ തസ്വവ്വുഫ് ഒരു ത്വരീഖത്ത്(പാത) എന്ന വിശേഷണത്താൽ കൂടി നിർണയിക്കപ്പെടുകയായി.

എന്തായിരിക്കും ഇത്തരം കൂട്ടങ്ങൾ രൂപപ്പെടാൻ കാരണം? അഥവാ സാധാരണയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി എന്താണ് അവർ അന്വേഷിക്കുന്നത്. ചാക്രികമായ ഈ സഞ്ചലനത്തിൽ ഉൾച്ചേരുമ്പോൾ എന്താണ് അവർ ആസ്വദിക്കുന്നത്?

വളരെ ചുരുക്കി ഇങ്ങനെപറയാം. പലപ്പോഴും ശരീരം മാത്രമേ മനുഷ്യന്റെ ആരാധനകളിലും സാധനകളിലും പങ്കെടുക്കാറുള്ളൂ. ഇസ്ലാമിന്റെ നേരിട്ടുള്ള അധ്യാപനങ്ങളിൽ വളരെ വ്യക്തമായ ഇസ്ലാം കാര്യങ്ങൾ ആ ശരീരസാന്നിദ്ധ്യത്തെ മാത്രമേ അവിടെ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. വളരെ അപൂർവ്വം ചിലർക്ക് ഒരു പക്ഷേ മനഃസ്സാന്നിധ്യം കൂടി അതിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നേക്കും. മനസ്സിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലാണ് യദാർത്ഥത്തിൽ ഈമാൻ (വിശ്വാസം) കുടികൊള്ളുന്നത്. പക്ഷേ വഴക്കം സിദ്ധിച്ച സൂഫികളും അവരുടെ ശിഷ്യൻമാരും വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ യദാർത്ഥസ്വത്വമായ ആത്മാവിനെക്കൂടി അതിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കുന്നു. ഇസ്ലാമിനും ഈമാനിനും ഉപരിയായി നിൽക്കുന്ന ഇഹ്സാനിക മണ്ഡലം ആത്മാവുമായാണ് ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ഒരു വ്യക്തി നമസ്കരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ ശരീരവും മനസ്സും മാത്രമല്ല ആത്മാവുകൂടി അതിൽ ആത്മീയമായ പങ്കു വഹിക്കുന്നു. അതു പോലെ എല്ലാ ആരാധനകളിലും സാധനകളിലും അതു തന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. ഇസ്ലാമും ഈമാനും ഇഹ്സാനും അനുപൂരകമായി ചേർന്നുള്ള ഈ ത്രികോണമിതി പരിശുദ്ധദീനിന്റെ വളയലയനത്തിൽ ഒന്നുചേർന്ന് ഒരു പരിക്രമണം ആരംഭിക്കുന്നു. അതാണ് ശരിയായ ഭ്രമണവും പരിക്രമണവും. അഥവാ ആത്മാവിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും കൂട്ടിയിണക്കി ആധ്യാത്മഗുരുവിലൂടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്പരമ്പര വഴി പ്രവാചകനിലൂടെയും പ്രപഞ്ചാധിപതിയായ അല്ലാഹുവെ ചുറ്റിക്കൊ ിരിക്കുന്ന സ്മരണാർത്ഥനയുടെ ചംക്രമണം.

ഇതാണ് ആസ്വാദനത്തിന്റെ പരമകോടികളിലേക്കുള്ള പ്രയാണ സമാരംഭം. സത്യാത്മകതയുള്ള ഒരു ഗുരുവിന്റെ ചിട്ടയായതും ശ്രദ്ധാപൂർണവുമായ പരിചരണം ഇതിന് കൂടിയേ കഴിയൂ. ഗുരുവിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം ആത്മാവിന്റെ ചാക്രികചലനത്തെ തടയുകയും അതിന്റെ പരിവൃത്തിയെ(ഇശ്വരഹല) അപൂർണമാക്കുകയും ചെയ്യും. പൊട്ടിയ വളയം കൊ ് ഒരു കലാകാരനും അഭ്യാസം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ആത്മാവിനെഅനുനയിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ദിക്റുകളുടെ മാലകൾ കൊരുത്ത് കൊടുത്താണ് ഒരു സൂഫിഗുരു തന്റെ ശിഷ്യനെആദ്യമേ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നത്. അവന്റെ സാധ്യതയുടെ അളവനുസരിച്ച് ദിക്റുകളുടെ എണ്ണവും ശൈലിയും

SAMASTHACONFERENCE.COM

അദ്ദേഹം നിർണയിക്കും. ആസ്വാദനത്തിന്റെയും അനുഭവത്തിന്റെയും വ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്ത സൂഫീ അനുഷ്ഠാനരീതികളിലും അവയുടെ ചലനങ്ങളിൽ പോലും മാറ്റങ്ങൾ കാണപ്പെടാം.

ഒരിക്കൽ കൂടി പറയട്ടെ അക്കാദമിക രീതിയിൽ ആ മാറ്റങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ചാൽ ഇവിടെയും കുഴപ്പങ്ങൾ സംഭവിക്കാം. നൂറ്റാ ുകൾക്കു മുമ്പുള്ള ഒരു സൂഫീ അധ്യാപകൻ തന്റെ കാലത്തെ സാഹചര്യങ്ങളും സാമൂഹികാവസ്ഥയും സ്വഭാവങ്ങളും പരിഗണിച്ച് അക്കാലത്ത് ചില രീതികളും മര്യാദകളും ചിട്ടവട്ടങ്ങളും നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഇന്ന് അവയെ അക്കാദമികമായി പഠിക്കുന്ന ഒരു അക്കാദമിക അന്വേഷകൻ താൻ പഠിച്ചെടുത്ത ആ പഴഞ്ചൻ രീതികളാണ് യഥാർത്ഥസൂഫിസം എന്ന് വാദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അത് വളരെ അബദ്ധമായിരിക്കും. ഇത്തരം നാരദശാഠ്യങ്ങൾ ദർശനപരമായി മേൻമയുള്ളതാണെന്ന് ക ത്തിയാൽ പോലും കാല-സമയ-സാഹചര്യ സ്വാധീനം പ്രകടമാക്കാതെ കൊ ു നടത്തുന്ന അത്തരം രീതികൾ യഥാർത്ഥ അനുഭവലോകത്തെ അസാധ്യമാക്കുകയേ ചെയ്യൂ.

നാം നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ സൂചികകൾ വിലയിരുത്തി അവയെ ആത്മാവുകൊ ് വ്യവകലിക്കുകയും വ്യാഖ്യാനിക്കുയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സൂഫീഗുരുവിനു മാത്രമേ പൊട്ടിയുടഞ്ഞു തകരുന്ന അതതുകാലത്തിന്റെ നിമിഷക്കുമിളകളെപ്പോലും തന്റെ സാധകനു അനുകൂലമായ വിധിയെഴുത്താക്കിക്കൊടുക്കാൻ സാധിക്കൂ.

ദിക്റ്റുകളുടെ ലയങ്ങളിലൂടെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ കണ്ണാടികളിലൂടെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയയുടെ കലാമർമജ്ഞതയിലേക്ക് മെല്ലെ മെല്ലെയാണ് സൂഫി തന്റെ സാധകനെകാലികമായി നയിക്കുക. അവിടേക്ക് എത്തിച്ചേരാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളായി നിൽക്കുന്നതിനെയെല്ലാം മറികടക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹസാന്നിധ്യം കൂടിയേ കഴിയൂ. ആത്മാവ് ശരിയായ ദിശയിൽ പ്രയാണം ആരംഭിച്ചു മുന്നേറുകയും അതിന്റെ സ്നേഹവും സന്തോഷവും അവന്റെ രക്തത്തിൽ പോലും വിലയം ചെയ്തു കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ് എന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന സൂഫീജ്ഞാനി പിന്നീടവന് മുറാഖബഃ എന്ന ഉജ്ജ്വലമായ അനുഷ്ഠാനം കൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഉൾകണ്ണുകളിലൂടെ ഗുരുവിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമ്പരയെയും പിന്നീട് പ്രവാചകപ്രഭുവിനെയും അനുഭവിച്ച് സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉൺമായനത്തിന്റെ പ്രകാശത്തുടിപ്പിലെത്താനുള്ള ആത്മവീക്ഷാധ്യാനമാണ് (ഖലറശമേശീ) മുറാഖബഃ. സൂഫിസത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമേറുന്ന അനുവൃത്തിയാണിത്. പുറന്തോടിലൊതുങ്ങുന്ന പലകർമങ്ങളുടെയും കാപട്യത്തെ കഴുകിക്കളയൽ തൊട്ട് ഉൺമയുടെ ദൈവികകലയിൽ അനുരക്തനാവുന്നതിന്റെ വഴിയും മുറാഖബ തന്നെയാണ്. അകക്കണ്ണുകൾ ശരിക്കും തുറന്നു തുടങ്ങുന്നത് മുറാഖബയിലൂടെയാണ്. മഹാനായ പ്രവാചകന്റെ ഖലീഫ അബൂബക്കർ സിദ്ദീഖ്(റ) തനിക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കർമം ഏതാണെന്ന് ഒരിക്കൽ നബി(സ)യോടു പറഞ്ഞു കൊടുക്കുകയു ായി:

ജുലൂസു ബൈനയദൈക്ക, വന്നള്റത്തു ഇലൈക്ക" (താങ്കളുടെ മുന്നിൽ നെടുങ്ങനെഇരുന്ന് താങ്കളിലേക്കങ്ങിനെ നോക്കിക്കൊ യിരിക്കുക...) അകമിയദർശനത്തിന്റെ പൊരുൾപ്രകാശം ഗുരുവിൽ നിന്ന് സാധകനിലേക്ക് പ്രവഹിക്കുന്നതിന്റെ സാഫല്യം തുടിച്ചുകിടക്കുന്ന കർമമാണ് മുറാഖബഃ.

മഹാനായ ഇമാം ഗസ്സാലി(റ) ഒരിക്കൽ മുറാഖബയിൽ നിന്നുണർന്ന് ഇപ്രകാരം പാടി:

"ദിവ്യബോധനമായ വഹ്‌യിനേക്കാളും ഇൽഹാമിനേക്കാളും പ്രാമാണികമായ മറ്റൊരു ഉറവിടവുമില്ല"

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സമ്മോഹനങ്ങളായ കാഴ്ചകളും ആശയങ്ങളും ലഭിക്കുന്ന മഹിതമായ ആധ്യാത്മികജ്ഞാനമാർഗ്ഗമായ മുറാഖബയെ വാഴ്ത്തുകയായിരുന്നു ഇമാം ഗസ്സാലി(റ).

മുറാഖബഃ അനുഷ്ഠിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതോടെ സ്വതന്ത്രമായ ഇഛകളുടെയും പരിധിയില്ലാത്ത ചിന്തകളുടെയും പാളങ്ങളെ വിട്ട് ശരീരവും മനസ്സും ആത്മാവും ഒരേ വഴിയിൽ ഒന്നിച്ച് ഗമിക്കുന്നു. സ്രഷ്ടാവിന്റെ നിർമാണകലയുടെ രാസപരവും രാസാതീതവുമായ പരിചിന്തകളിലേക്ക് അങ്ങിനെഅവൻ നടന്നു കയറുമ്പോൾ അതിനു ചുറ്റും ചുറ്റിക്കറങ്ങാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന ഒരു ബദൻ(വെറുംതടി) ആണ് താനെന്ന് അവന് തോന്നിത്തുടങ്ങുന്നു. അല്ലാഹുവിനേയും പ്രവാചകനെയും സ്നേഹിച്ച് അനുരാഗത്തിലും ആശയിലും ഭ്രമിക്കുന്നവനായി അവൻ മാറുന്നു. ശരിയായ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഭ്രമണവും അതോടെ ആരംഭിക്കുകയായി. പൂമ്പാറ്റ പൂവിനെയെന്ന പോലെ, ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യനെയെന്ന പോലെ, ഇലക്ട്രോണുകൾ ന്യൂക്ലിയസ്സിനെയെന്ന പോലെ, ഇണപ്പക്ഷികളെപ്പോലെ, കമിതാക്കളെപ്പോലെ ഭ്രമണം ചെയ്തു കൊ യിരിക്കാൻ ആത്മാക്കൾ കൊതിക്കുന്നു.

ആത്മികലഹരിയുടെ ഹരം പിടിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥകൾ ചിലരിലെങ്കിലും ബോധമണ്ഡലത്തെ ചൂഴുന്ന ഗ്രഹണത്തിന്റെ അവസ്ഥയിലെത്തിക്കുന്നു. അപ്പോൾ കാണുന്നവർക്ക് ഭ്രാന്തിന്റെയും

SAMASTHACONFERENCE.COM

എന്നാൽ അനുഭവിക്കുന്നവന് അപാരമായ ബോധ്യങ്ങളുടെയും ആസക്തമായ അവസ്ഥയും സംജാതമാകാറു ്. ജദ്ബ് എന്നോ മസ്ത് എന്നോ പറയാറുള്ള ഈ ഘട്ടത്തിൽ അത്തരം മഹത്തുക്കൾ മസ്താൻമാരായി പൊരുൾപാട്ടുകളുമായി നടക്കുന്ന വഴികളെ അന്വർത്ഥമാക്കാറു ്. വിവിധ അർത്ഥതലങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ജദ്ബിന്റെ വിവിധ അവസ്ഥകളു ്. അവയല്ലാത്ത മറ്റേത് അഭിനയങ്ങളും, ക്രിത്രിമമായ ഭ്രാന്തഭിനയവും, ഭാവനാട്യങ്ങളും, ബുദ്ധിയുടെയും ആത്മാവിന്റെയും വഴിക്കു നടക്കാത്തതിനാൽ ഉ ാവുന്ന ശുദ്ധഭ്രാന്തും, വിവസ്ത്രയും, ജടകെട്ടിയും പൊടിപിടിച്ചുമുള്ള നടത്തവുമൊക്കെ എന്തൊക്കെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പറഞ്ഞാലും ശരി സൂഫിസത്തിന്റെ അന്തർധാരയിലേക്ക് ബന്ധപ്പെടുത്താൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

ഒരുകാലത്ത് കേരളത്തിലെ ആധ്യാത്മരാജവീഥികളെ പുളകമണിയിച്ച് കടന്നു പോയ ഒരു മസ്താനായിരുന്ന ഇച്ച അബ്ദുൽ ഖാദിർ ഇക്കാര്യത്തിലെ ഒളിമങ്ങാത്ത അധ്യായമാണ്. അദ്ദേഹം പാടിയതു നോക്കൂ:

കോലം ഇൻസാനെ ശജറിൽ ഇലാ ബദനീ..,
കൊമ്പു ് നാലതറി, നീ ഗുണമുറ്റ ഫർളൈനിൽ,
ഇസ്‌ലാമിയ്യത്തെ കൊമ്പുക്കുൾ ഫലം അഞ്ചറീ,
ബലമുറ്റ ഈമാനതെ ുള്ള ശാഖക്ക് വിധമാറു ഫറ്ളു റീ...”

മഹാനായ ഹുജ്ജത്തുൽ ഇസ്‌ലാം ഇമാം ഗസ്സാലി(റ) തന്റെ ആദരഗുരുവായ ഇമാം മുഹമ്മദുൽ ബാദിഗാനി(റ)വിന്റെ വചസ്സാരങ്ങൾ കേട്ട് ഈ രീതിയിൽ 12 വർഷത്തോളം കാലം പരിവ്രാജകനായി ലോകത്തലഞ്ഞിട്ടു ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രശകലം വായിച്ചു നോക്കുക. ഇമാമിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന ഖാദീ അബൂബക്കറുബ്നുൽ അറബി(റ) എന്ന വിശ്രുതനായ മുഹദ്ദിസ് പറയുന്നു:

“ഇമാമിനെഒരിക്കൽ ഞാൻ ശാമിൽ വെച്ച് അപ്രതീക്ഷിതമായി ക ുമുട്ടി. ദമസ്കസിലെ ആ വിജനമായ മരുഭൂമിയിലൂടെ ക ംവെച്ച കോട്ടും ധരിച്ച് ഒരു തുകൽപാത്രത്തിൽ കുറച്ചു വെള്ളവുമെടുത്ത് ഒരു വടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ചു കൊ ുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പോക്കു ക പ്പോൾ എന്റെ മനസ്സു തകർന്നു. ഹൃദയഭാജനമായിരുന്ന ഗുരുനാഥനെതടുത്തു നിർത്തി ഞാൻ ചോദിച്ചു:

“പണ്ഡിതപ്രഭോ, അങ്ങേക്ക് ബാഗ്ദാദിലെ രാജകീയത മുറ്റി നിൽക്കുന്ന ആ ദർസ്സു തന്നെയായിരുന്നില്ലേ ഇതിലും ഉചിതം? ഖലീഫയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യതന്ത്ര്യജ്ഞരായ മുഖ്യസചിവരും, ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിലെ പണ്ഡിതപ്രവരൻമാരുമൊക്കെ അടങ്ങുന്ന ആ വിദ്വൽസദസ്സിന്റെ പുറത്ത് 400-ലധികം പേർ ദിവസവും തലപ്പാവുകൾ ഊരിവെച്ച് പ്രവേശിക്കുന്നതായി ഞാൻ ക ിട്ടു ്. താങ്കളെ കൊ ുള്ള പ്രയോജനം താങ്കൾ വിസ്മരിച്ചിരിക്കുകയാണോ?”

സൂഫിസത്തിന്റെ സ്വരധാരകളിലെ എക്കാലത്തെയും ശിരോൻമകുടദീപമായ ആ വാഗ്ബിംബം അനർഗളമായി ഉടൻ പുറത്തുവന്നു:

“ലമ്മാ ത്വലഅ ഖമറുസ്സആദഃ ഫീ ഫലകിൽ ഇറാദഃ വ ജനഹത് ശംസുൽ വുസ്വൂലി ഇലാ ആലമിൽ ഉസൂൽ...” (പരമോത്കൃഷ്ടനായ പ്രപഞ്ചാധിപതിയുടെ ഉദ്ദിഷ്ടസൂത്രത്തിന്റെ പ്രഭാമണ്ഡലത്തിൽ സൗഭാഗ്യചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചപ്പോൾ, ആത്മലയത്തിന്റെ സൂര്യജ്യോതിസ് അതിന്റെ ആസ്ഥാനമണ്ഡലത്തിലേക്ക് പറന്നുപോയി...)

മുൻകാലത്ത് ഞാൻ അഭ്യസിക്കുകയും അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ശരീഅത്ത് മാത്രമുൾക്കൊള്ളുന്ന ലോകം കേവലമാണെന്നും ആ ലോകം അസ്തമിച്ചപ്പോൾ എന്നിലുദിച്ച ശരീഅത്തിന്റെയും ത്വരീഖത്തിന്റെയും ഹഖീഖത്തിന്റെയും സമ്മിശ്ര ലോകമാണ് വാസ്തവത്തിൽ എന്റെ ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരം എന്നുമായിരുന്നു ഇമാം പറഞ്ഞതിനർത്ഥം.

ഒരിക്കൽ മുറാഖബയിൽ നിന്നുണർന്ന് അദ്ദേഹം പാടി:

“തറക്തു ഹവാ ലൈലാ വ സുഅ്ദാ

ബി മഅ്സിലി,
വ ഖുംതു ഇലാ തസ്വ്ഹീഹി അവ്വലി മൻസിലി
വ നാദത്ത് ബിയൽ അശ്‌വാഖു മഹ്‌ലൻ ഫ ഹാദിഹി
മനാസിലു മൻ തഹ്‌വാ റുവൈദക്ക ഫൻസിലീ..”

(അഴിച്ചുവെക്കേ തെല്ലാം അഴിച്ചു വെച്ച ഞാൻ ലൈലയോടും സുഅ്ദയോടുമുള്ള എന്റെ പ്രേമാഭിനിവേശവും ഉപേക്ഷിച്ചു. ഒന്നാമത്തെ പ്രവേശനസ്ഥാനത്ത് ചൊവ്വായി പ്രവേശിക്കാൻ ഞാൻ കാത്തു നിന്നു. പ്രണയസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള വിളി എന്നെ മാടി വിളിച്ചു.

SAMASTHACONFERENCE.COM

വരൂ! നീ സത്യത്തിൽ വന്നു നിൽക്കുന്നത് പരിധിയില്ലാതെ പ്രേമിക്കുന്നവന്റെ പ്രണയകുടീരത്തിലാണ്. കടന്നുവരൂ...)

പ്രണയാതുരതയുടെ ബഹിർസ്ഫുരണമായിരിക്കും മുറാഖബയുടെ ഔന്നത്യങ്ങളിലേക്ക് പറന്നുയരുന്നവരിൽ പിന്നീട് കാണുന്നതെല്ലാം. തങ്ങളുടെ ദുഃഖങ്ങൾക്കും സന്തോഷങ്ങൾക്കും മൂലകാരണങ്ങളായി അവർ ര ു പ്രധാനമർമങ്ങളെ നിദർശിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായി. ആ ര ു കേന്ദ്രങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി മാത്രമേ തങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ നിർണയിക്കാൻ അവർക്കു സാധിക്കൂ. അതിനെഇപ്രകാരം നിർവ്വചിക്കാം.

മനുഷ്യഗാത്രവും മനസ്സും ബാഹ്യമായും ആന്തരികമായും പരിശുദ്ധദീനിനെ പ്രാപിച്ചിട്ടു ക്കിൽ മഹത്തരവും ഉന്നതവുമായ (ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന കലിമത്തുൻ ത്വയ്യിബയുടെ) വചനപീയൂഷം ആനന്ദാസ്വാദനത്തോടെ പ്രാമാണികമായ ചഷകങ്ങളിൽ നിന്ന് നുണച്ചിറക്കൽ അവന്റെ ബാധ്യതയായി. പിന്നീട് അലൗകികമായ ആ അമൃതധാര ആത്മാവിനെകുടിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് ര ് ആനന്ദവും ര ് ദുഃഖവും ഉ ായിരിക്കണം. ഉ ാവുന്നില്ലെങ്കിൽ കുടിക്കുന്ന പാനീയത്തിൽ വെള്ളം ചേർക്കപ്പെടുന്നു ന്നർത്ഥം. ഇലാഹിയായ ഉൺമയുടെ സത്താദർശനങ്ങളുടെ ഉൾപ്പുളകമാണ് ഒന്നാമത്തെ ആനന്ദം. ആ സത്ത പുറപ്പെടുവിപ്പിച്ച പൊരുൾപ്രകാശത്തിൽ തുടിച്ചുപരന്ന നിയതിയുടെ രൂപത്കാരണവും പ്രതിഫലനവുമായ പ്രവാചകത്വത്തോടുള്ള പ്രേമരസവുമാണ് ര ാമത്തെ ആനന്ദം.

ഇലാഹിയായ ഉൺമയുടെ അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കവാടങ്ങൾ അനുനിമിഷവും തുറക്കപ്പെട്ടുകൊ ിരിക്കുമ്പോൾ ഇതെന്തേ മുമ്പു കിട്ടിയില്ല? അല്ലെങ്കിൽ ഇനിയുമെന്തേ ബാക്കിയുള്ളത് അനുഭവിക്കാൻ സമയം ബാക്കിനിൽക്കുന്നു എന്ന വ്യാകുലതകളാണ് തൗഹീദിയായ ആദ്യ ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം. ര ാംദുഃഖം പ്രവാചകന്റെ കാലം, സാമീപ്യം, ദർശനം എന്നിവയിൽ ഒരാൾക്ക് സംഭവിവിച്ചിരിക്കാവുന്ന നഷ്ടങ്ങളാണ്. ഇതല്ലാത്ത ആനന്ദവും ദുഃഖങ്ങളും മനുഷ്യർക്ക് ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ ഈ മാർഗ്ഗരേഖയിലെ ര ു ബിന്ദുക്കൾക്കപ്പുറത്ത് കിടക്കുന്നതെല്ലാം കേവലം ജഢികമായ പ്രശ്നങ്ങളിലെ ആനന്ദങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളുമാണ്. അവയെ മുൻസൂചിപ്പിച്ച ര ു നിർണായക ജ്ഞാനാതിരേകങ്ങളിലേക്ക് ബന്ധിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ ഒരാൾ തൗഹീദിയായ പൂർണതയിലേക്ക് അടുക്കുന്നു എന്ന് പറയാനാവൂ.

ഈ ആനന്ദങ്ങളുടെയും വേദനകളുടെയും ചെറുതോ വലുതോ ആയ അളവുകളിൽ അഭിരമിക്കുന്നവർ ഏറ്റവും കൃത്യമായ ജീവമർമങ്ങളിലേക്ക് പ്രയാണം നടത്തുന്നവരാണ്. അവരുടെ പ്രയാണദിശയിൽ അവർക്കു ലഭിച്ച ദുഃഖവും ആനന്ദവും പ്രകൃതിയിലെ ദർപ്പണങ്ങളുടെ നേർക്ക് അവർ കാണിച്ചുനോക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ചില ഉരകല്ലുകളിൽ തേച്ചു പരിശോധിക്കുന്നു. ദർപ്പണതയുടെ ആധാരം 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് മുഹമ്മദുർറസൂലുല്ലാഹ്' എന്നതാണ്. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്നത് ഘടികാരമാണെങ്കിൽ മുഹമ്മദുർറസൂലുല്ലാഹ് അതിന്റെ ക്രമികമണ്ഡലത്തിൽ കറങ്ങിക്കൊ യിരിക്കുന്ന സൂചിയുമാണ്. അല്ലാഹു വിശുദ്ധവൃക്ഷത്തിന്റെ കടയും വേരുമാണെങ്കിൽ അമ്പരചുംബിയായ ശാഖോപശാഖകളും ചില്ലകളും കരുണാ റസൂൽ മുഹമ്മദ്(സ)യാണ്. നാഥന്റെ അനുവാദത്തോടെ അതിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സൽഫലങ്ങൾ സൂഫികളുമാണ്.

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്.... പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൺമാചക്രത്തിന്റെ ഇളക്കം തട്ടാൻ പാടില്ലാത്ത ആണിയാണെന്ന് പറയേ തില്ലല്ലോ. ആ ആണി ഇളകിയാൽ സർവ്വവും ഇളകി. ചക്രം ഊരിത്തെറിച്ച് കറക്കം നിശ്ചലമാവും. ഉലൂഹിയ്യത്തിന്റെയും തൗഹീദിന്റെയും കാതലായ ഈ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹിയെ പ്രേമരസത്തിൽ മുക്കി അനുരാഗവിവശമായി സൂഫികൾ അറിവിന്റെ വാതായനങ്ങൾ തുറന്നിട്ടു കൊ യിരിക്കും. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്നതിന്റെ വിജ്ഞാനം അനന്തമാണ്. ശിർക്ക് എന്നു വിളിക്കുന്ന ദൈവികതയുടെ എതിർഭാവപ്രസ്ഥാനത്തെ ദൈവികതയുടെ ഉൺമയിൽ നിന്നും സത്തയിൽ നിന്നും ചെറിയൊരു ചീന്തിൽപ്പോലും കേറിയിറങ്ങി നിൽക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ വെട്ടിമാറ്റി നിർത്താൻ സൂഫികൾക്കേ സാധിക്കൂ. അഥവാ സൂഫികളുടെ തൗഹീദിൽ ശിർക്കിന്റെ നേരിയൊരംശവും കലരുകയില്ല. സൂഫിയല്ലാത്തവരുടെ തൗഹീദിൽ (വഹാബികൾ പറയുന്ന തൗഹീദും, ഇഖ്വാനികളും ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്കാരും പ്ര ചരിപ്പിക്കുന്ന തൗഹീദും നോക്കുക.) അവരെത്ര വാദിച്ചാൽ പോലും ശിർക്കിന്റെ ക്രിമിലെയറുകളും മേൽപാടകളും അവരുടെ അഹന്ത നിറഞ്ഞ വാദങ്ങളിൽ തന്നെ കാണാറു ്. അഹന്ത പോലും സ്വന്തം നിലക്ക് ചെറിയ ശിർക്കാണല്ലോ.

സൂഫിയല്ലാത്തവർ എന്ന വിവക്ഷ അപഹാസ്യ നിർവ്വചനമല്ല. കാലത്തിന്റെ സമകാലികചക്രം തന്റെ അനുയായിവൃത്തത്തിൽ അറിവിന്റെ പ്രകാശപ്പാടാക്കി നല്കി കറക്കിക്കൊ ിരിക്കുന്ന ഒരു ജഗത്ഗുരു മുസ്ലിംകളിലുള്ള സൂഫികളെയും സൂഫികളല്ലാത്തവരെയും വേർത്തിരിച്ചത് ഇങ്ങിനെയാണ്.

1, സൂഫികൾ 2, സലഫികൾ 3, ശിയഇകൾ.

SAMASTHACONFERENCE.COM

ഈ ഗണത്തിൽ എന്തുകൊ ് സുന്നികൾ വരുന്നില്ല എന്ന സംശയം ന്യായമാണ്. സുന്നികൾ അടിസ്ഥാനപരമായി സൂഫികളാണ്. എന്നാൽ അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഗുണമായ സൂഫീദർശനം ഉൾക്കൊള്ളാതെ ചിലർ കർശനവും ഉപരിപ്ലവുമായ മേൽപാടകളിൽ ഉടക്കി നിന്ന് സുന്നികളിലെ സലഫികളായി മാറുന്നു ്. അത് സൂഫിസത്തിന്റെ തകരാറല്ല.

സലഫികൾ പ്രവാചകനോടും സ്വഹാബത്തിനോടുമുള്ള സ്നേഹത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നു ്. പക്ഷേ അഹ്ലുൽ ബൈത്തിനെഅംഗീകരിക്കുന്നേയില്ല. അതോടെ ഉൺമാചക്രത്തിൽ ബന്ധിതരായിക്കൊ ുള്ള അവരുടെ പ്രയാണത്തിന് ഇടർച്ച പറ്റുന്നു. എന്നാൽ ശിയാക്കൾക്ക് പ്രവാചകനോടും അഹ്ലുൽബൈത്തിനോടും പ്രേമമു ്. പക്ഷേ അവർ സ്വഹാബികളോട് പല കാര്യത്തിലും വിരോധം പ്രകടിപ്പിക്കാറു ്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിശുദ്ധമായ ആ ചാല് അവരിൽ നിന്നും മാറിയൊഴുകാൻ ആ കാരണം ധാരാളം മതി. എന്നാൽ സൂഫികളാകട്ടെ ഈ മൂന്ന് പ്രേമത്തെയും അനുയുക്തമായ പ്രണയചക്രത്തിന്റെ ആരക്കാലുകളായി കണക്കാക്കുന്നു. ഇതോടെ സൂഫികളും സൂഫിയല്ലാത്തവരും എന്ന നിലക്കു മാത്രമല്ല ഇസ്ലാമികലോകത്തുള്ളവരെ കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥചിത്രം പൂർത്തിയാവുകയായി. ഈ ചിത്രത്തിന്റെ കളങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ജ്ഞാനികളായ സൂഫികൾ ഇനി തൗഹീദും ശിർക്കും പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ അവസ്ഥയിലാണ് ഒരാൾ തന്റെ ഇലാഹിനെപ്രാപിക്കേ ത് എന്നതിനാൽ ദൈവികതയുടെ അനിവാര്യമായ തേട്ടങ്ങളും സൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് ഉൺമാചക്രത്തിന്റെ പ്രഭവകേന്ദ്രത്തിലിരുന്ന് എല്ലാം അടക്കിഭരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്രഷ്ടാവ് എവ്വിധമാണ് സംശുദ്ധനായി നിൽക്കുന്നതെന്നും സൂഫികൾ വിശദീകരിക്കുന്നു.

ദിവ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ സമകാലിക ആധാരവെളിച്ചമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു വിദ്വൽഗുരു പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെയാണ്. മുഖ്തളയാത്തുൽ ഉലൂഹിയ്യഃ എന്ന ദൈവികതയുടെ അനിവാര്യമായ തേട്ടം അഥവാ, ദൈവികഗുണങ്ങളുടെ അനിവാര്യ ഘടകങ്ങൾ നിർണയിച്ചാൽ മാത്രമേ സ്രഷ്ടാവിനെസൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് വേർത്തിരിക്കാനാവൂ. അവയെ താഴെ സൂചിപ്പിക്കാം.

1) അസ്സബഖ് - (അനാദ്യത്വം) അവനു മുമ്പായി ഒന്നുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ, മുന്നമേ മുന്നം എന്ന് സൂഫികൾ പാടാറു ്, ലൈസ ഖബ്ലഹു ശൈഉൻ എന്ന് പ്രവാചകൻ(സ) 'ഹുവൽ അവ്വലു' എന്ന് ഖുർആനിക പരികൽപനക്ക് അർത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടു ്. ഇലാഹിന്റെ മുമ്പ് വല്ലതുമു ായിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതോടെ അവൻ തൗഹീദിൽ നിന്ന് അകലുന്നു.

2) അൽ ഇത്വ്ലാഖു- നിരുപാധികത, കേവലത, പരിധിയില്ലായ്മ എന്നൊക്കെ അർത്ഥം വെക്കാം. സൃഷ്ടിയുടെ എല്ലാകാര്യത്തിനും പരിധികളു ്. അളവിനപ്പുറത്തുള്ളതോ അറ്റമില്ലാത്തതോ ആയ കരുണയും ഐഹികവിഭവങ്ങൾ പോലും നൽകാൻ ഒരാൾക്കുമാവില്ല. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നൽകലുകൾക്ക് ഒന്നിനും ഒരു പരിധിയുമില്ല. എവന്റെ ഇഛയനുസരിച്ച് എത്രവേണമെങ്കിലും അവൻ കൊടുക്കുകയും നിർമിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. കാലം പോലും അതിന്റെ പരിധിയിൽ പെടില്ല. 'വല്ലാഹു വാസിഉൻ അലീം' എന്ന് വിശുദ്ധഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

3) അസ്സർമദിയ്യഃ- അനശ്വരത, ശാശ്വതികത, അനന്തത എന്നെല്ലാം അർത്ഥം പറയാം. 'ലൈസ ബഅ്ദഹു ശൈഉൻ'(അവനു ശേഷം ഒന്നുമില്ല) എന്ന് 'ഹുവൽ ആഖിറു' എന്ന ഖുർആനികവാക്യത്തിന് റസൂൽകരീം(സ) അർത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടു ്. സമയത്തിന്റെയോ കാലത്തിന്റെയോ ഗണനയിൽ നിന്നുകൊ ുള്ള ചർച്ചയെന്നല്ല സമാപ്തി എന്ന വിഷയത്തിൽ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ ചർച്ചയില്ല.

4) അദ്ദാത്തിയഃ- സത്താപരം, ഉൺമാപരം, നമ്മുടെ ഉൺമയിൽ

സത്താപരതയില്ല. നമ്മുടെ ഏതു കാര്യങ്ങളും അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് സമാർജ്ജിതങ്ങളാണ്. അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകട്ടെ സ്വയംഭൂതമായവയും. നമുക്ക് ഇഷ്ടം പോലെ നമ്മുടെ കൈ നീട്ടാനോ രൂപം മാറ്റാനോ ആവില്ല. കാരണം നാം അതിന്റെ നിരുപാധികമായ ഉടമകളല്ല. നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ സത്തയില്ലാത്തതാണ്. അഥവാ ദൈവിക സത്തയിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടതാണ്. അതിനെഅതിലേക്കു മടക്കണം. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വന്തമായ ഏതുകാര്യത്തിലും എന്തും പ്രവർത്തിക്കാൻ അവനു സാധിക്കും. കാരണം എല്ലാം അവന്റെ സത്തയിൽ നിന്നാണ്.

തൗഹീദിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ എത്ര കടുപ്പമേറിയതാണെങ്കിലും ശരി ചെറിയ ചില ഭാവപ്പകർച്ചകൾ മാത്രം മതി അത് ശിർക്കിലേക്ക് വ്യതിചലിക്കാൻ. അതിനാൽ സൂഫികളാണ് ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ വിശ്വാസക്രമം ജ്ഞാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പഠിപ്പിക്കാറുള്ളത്. സൂഫികളുടെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കുലപതിയായിരുന്ന മഹാഗുരു അബ്ദുസ്സലാമിബ്നു ബശീശ്(റ) താൻ ഉപാസിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ ചൊല്ലിയ സ്വലാത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ഇപ്രകാരം ഒരു പ്രാർത്ഥനഅവതരിപ്പിക്കുന്നു ്:

SAMASTHACONFERENCE.COM

അല്ലാഹുമ്മ, അൻശിൽനീ മിൻ ഔഹാലിത്തൗഹീദി" (നാഥാ, തൗഹീദിന്റെ ഭാവവ്യതിയാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നാലു   ാവുന്ന വിഴുപ്പുകളിൽ നിന്ന് നീ എന്നെ ശുദ്ധീകരിക്കേണമേ!) ഭാവവ്യതിയാനം സംഭവിച്ച് തൗഹീദിനു ക്ഷതംവരുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളെയാണ് ഔഹാലുത്തൗഹീദ് എന്ന വാക്യം കൊ   ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അവ പ്രധാനമായും നാലുകാര്യങ്ങളാണ്. പലപ്പോഴും അതിശക്തമായ ദൈവികവിചാരങ്ങളെ അതു മാറ്റിമറിക്കുന്നു എന്നതിനാൽ അള്ദാദുത്തൗഹീദ് (തൗഹീദിന്റെ വിപരീതം) ആയും അത് പ്രതിവർത്തിക്കാറു   ്. അവയെക്കുറിച്ച് സൂഫികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെയാണ്.

1) അൽ ഹുലൂൽ- അവതാരവാദം എന്ന് സാമാന്യമായി പറയാം. സ്രഷ്ടാവ് സൃഷ്ടിയിൽ അവതരണം നടത്തിയെന്ന സിദ്ധാന്തം. ഹിന്ദു ദാർശനികതയുടെ പേരിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആധ്യാത്മികതയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. എന്നാൽ അത് ഇസ്‌ലാമിന് വിരുദ്ധമാണ്. സ്രഷ്ടാവ് സൃഷ്ടിയിൽ അവതരിക്കില്ല. അങ്ങിനെസംഭവിക്കും എന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലും ശിർക്കാണ്. സൂഫിസത്തെക്കുറിച്ച് അബദ്ധധാരണകൾ പുലർത്തുകയും എന്നാൽ സൂഫിസം ശരിയാണ് എന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കേരളത്തിലെ ചിലർ മഹാനായ ഹല്ലാജ് മൻസൂറിന്റെ 'അനൽഹഖ്' (ഞാനാണ് പരമസത്യം) സംഭവത്തെ ഇപ്രകാരം അവതാരസങ്കൽപത്തിലേക്ക് പരിവർത്തിപ്പിച്ചിട്ടു   ്. എന്നാൽ പറയപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിൽ കടുകിടപോലും ഭാവമാറ്റത്തിന് സമ്മതിക്കാതിരുന്ന ഹല്ലാജ്മൻസൂർ(റ) ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു കാര്യം ഇതായിരുന്നു:

മാഫിൽ ജുബ്ബത്തി ഇല്ലല്ലാഹ്...!" (എന്റെ കോട്ടിനകത്ത് അല്ലാഹുവല്ലാതെ ഇല്ല) അഥവാ അത് അവതാരത്തിന്റെ നിറവാണ് എന്നല്ല. മറിച്ച് ചൈതന്യത്തിന്റെ നിറവിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശമാണ്. ഉള്ളിലുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു കൊ   യിരിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ് ഹല്ലാജെങ്കിൽ ഹല്ലാജ് സ്വയം വാദിച്ചത് താനൊരു അവതാരമല്ല മറിച്ച് എന്റെ പഞ്ജരത്തിനകത്ത് ഉൺമയുടെ ചാക്രികസ്പർശം തലോടുന്നു   ് എന്നാണ്.

യാതൊന്നു കേൾക്കുവതു നാരായണ ശ്രുതിമ,

യാതൊന്നു കാൺമുവതു നാരായണ പ്രതിമ,

യാതൊന്നു ചൊല്ലുവതു നാരായണായ നമഃ

ഹൈന്ദവരുടെ അദ്വൈതിയായ ജഗത്ഗുരു ശ്രീ ശങ്കരൻ പാടിയ ഈ വരികൾ ഹിന്ദുമതത്തിന് അഭികാമ്യമായ ഒരു ജഗത്‌ലയം ശീലിപ്പിക്കുന്നു   ാവാം. പ്രാപഞ്ചികതയെ മുഴുവൻ ദൈവത്തിന്റെ അവതാരമാക്കലാണിത്. ഈ വരികൾ പരാമർശിച്ച് മൗലാനാ ജലാലുദ്ദീൻ റൂമിയെ ഈ സങ്കൽപവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചവരും കേരളത്തിലും പുറത്തുമു   ായിട്ടു   ്. അതും ശരിയല്ല. മൗലാനാ റൂമിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹം പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്ന് കേട്ടിരുന്ന കൊല്ലന്റെ ചുറ്റികമേട്ടം മുതൽ പക്ഷികളുടെ കളകൂജനങ്ങൾ വരെ 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു'വിന്റെ ഭാവപ്പകർച്ചകളായിട്ടായിരുന്നു അവതരിപ്പിച്ചത്. അഥവാ അദ്ദേഹം കേട്ടതെല്ലാം അദ്കാറുകളായിരുന്നു. ഈശ്വരീയാവതാരങ്ങളുടെയോ ഈശ്വരീയ വസ്തുലയനത്തിന്റെയോ രൂപമായിട്ടല്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധ സൂഫീ ചിന്തകൻ സയ്യിദ് ഹുസൈൻ നസ്റും, ഫ്രിജോഫ് ഷുവോണും, ആൻമേരി ഷിമ്മലുമൊക്കെ വളരെ ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു   ്. പ്രപഞ്ചശബ്ദങ്ങളുടെ സംഗീതികകളെ ഇഴതിരിച്ചെടുത്ത് അവയിൽ ഈശ്വരസ്മരണയും സ്തുതിയും ക   ത്തി ലയിച്ചു നിറഞ്ഞാടിയ മൗലൽ മൗലവിയ്യാ ജലാലുദ്ദീൻ റൂമിയും ഹല്ലാജ് മൻസൂറുമൊക്കെ തൗഹീദിന്റെ വിശുദ്ധവലയം തന്നെയാണ് തങ്ങൾക്കു ചുറ്റും സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത്. അതൊരിക്കലും ശിർക്കോ അദ്വൈതമോ, അവതാരകല്പനയോ ആയിരുന്നില്ല.

2) അൽ ഇത്തിഹാദ്- ദൈവത്തെയും സൃഷ്ടിയെയും ഒന്നാക്കൽ എന്ന് ചുരുക്കം. ഹിന്ദുത്വത്തിലെ അദ്വൈതവും, ക്രൈസ്തവതയിലെ ട്രിനിറ്റിയും അതാണ് പഠിപ്പിച്ചത്. തൗഹീദിന്റെ ചുറ്റുമതിലുകളെ മനസ്സിൽ ദുർബലപ്പെടുത്തിയവർക്കേ അപ്രകാരം ചിന്തിക്കാൻ കഴിയൂ. മനുഷ്യന്റെയും മറ്റു ദുർബലരായ സൃഷ്ടികളുടെയും

വൈയക്തികയിലേക്ക് പരിശുദ്ധദൈവത്തെ വലിച്ചിഴച്ച് ഏച്ചുകെട്ടുന്നവരുടെ ആത്മാവുപോലും സത്യത്തിൽ ആ പാപത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ആദ്യകാല ഹൈന്ദവത തൗഹീദിനോട് ബന്ധമു   ായിരുന്നു എന്ന് കാണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ കാണുന്നു   ്:

മയാ തദന്നിദം സർവ്വം ജഗദവ്യക്ത മൂർത്തിനാ,

മർത്യാനി സർവ്വ ഭൂതാനി നഃ ശേഷം ദേശ വാസിന,

അന്തമസ്തു പരംദേശം സർവ്വഭക്ത്യേത് നീചചം,

ദേവാംദേവ യജോയാന്തി മദ്ഭക്ത്യാ യാന്തി മാമതി"

SAMASTHACONFERENCE.COM

(അവ്യക്ത മൂർത്തിയായ ഞാനാണ് ജഗം മുഴുവൻ സൃഷ്ടിച്ചത്, മനുഷ്യരിലോ ജിന്നുകളിലോ ഞാൻ അവതരിക്കുകയോ അവരായി വസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല, ഭക്തികാര്യങ്ങളിലെല്ലാറ്റിന്റെയും പേരിൽ പലേടത്തും അറ്റം കാണാത്ത സങ്കല്പങ്ങളിലേക്ക് ചെന്നാത്താറു ്, ഏകനായ ദൈവത്തിന്റെ യജസ്സിന്റെ അറ്റം നിങ്ങളിലെത്താൻ യദാർത്ഥ ഭക്തി കാണിച്ചേക്കുക)

കൂടുതൽ വിശദീകരണങ്ങൾ ഈ സൂക്തത്തിന് വേ തില്ല. എന്നാൽ അവ്യക്തമൂർത്തിയും ഏകനും സൃഷ്ടിതുലിതനല്ലാത്തവനുമായ ആ ദൈവം ഏതാണെന്ന അന്വേഷണം ഹിന്ദുമത വിശ്വാസികൾ തന്നെ നടത്തട്ടെ. ആയതിനാൽ ഇത്തിഹാദും തൗഹീദിന്റെ എതിർപക്ഷത്താണെന്ന് നമുക്ക് പറയാം.

3) അത്തശ്ബീഹു- ദൈവത്തിനെസൃഷ്ടികളോട് തുല്ല്യതപ്പെടുത്തലാണിത്. ദൈവത്തിന് രൂപഭാവങ്ങൾ നല്കലും അതിൽ പെട്ടതാണ്. സദൃശ്യവാദം എന്ന ഈ സങ്കല്പം ഒരു പക്ഷേ ഏറ്റവും വേഗം മനസ്സിലാകുന്നതും എന്നാൽ ഏറ്റവും സാമാന്യമായി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അബദ്ധവുമാണ്. ദൈവവും ദൈവത്തിന്റേതും മനുഷ്യനും മനുഷ്യനു ലഭിച്ചതും ഒരു പോലെയല്ല. രൂപം, ഛായ, മൂർത്തി, ഭാവം, ഗുണം എന്നിതുകളിലൊന്നും ദൈവത്തെപ്പോലെ ഒന്നുമില്ല. അവൻ പിതാവും പുത്രനും അല്ല. സമാനസാമാന്യനല്ല. 'ലൈസ ക മിസ്‌ലിഹി ശൈഉൻ' (ഒന്നും അവനെപോലെയല്ല) എന്നിങ്ങനെയായിരിക്കും യദാർത്ഥ ദൈവികവീക്ഷണമുള്ളവർ ഇലാഹിനെക്കുറിച്ച് നടത്തുന്ന ചിന്താവൃത്തം.

4) അത്തഅ്ത്വീൽ- ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തികളെല്ലാം അവന്റെ ദാത്തുകൊ ു നിർവഹിക്കുന്നതാണെന്നും അതിൽ അവന്റെ വിശുദ്ധനാമങ്ങൾക്ക് പങ്കില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് വിശുദ്ധനാമങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനപരതയെ നിഷേധിക്കലാണത്. അല്ലാഹുവിന്റെ സിഫത്തുകളുടെ(ഗുണവിശേഷങ്ങൾ) പിൻപറ്റി നിൽക്കുന്ന വിശുദ്ധനാമങ്ങ(അൽ അസ്മാഉൽഹുസ്നാ)ളു ്. പ്രസ്തുതസ്വിഫാത്തുകളുടെ ദർഷണങ്ങളായ അസ്മാഉകളാണ് പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ. എല്ലാം അല്ലാഹു അവന്റെ ദാത്തുകൊ ു നേരിട്ടു ചെയ്യുന്നതാണെന്നു പറയുന്നത് അബദ്ധമാണ്. ഉദാഹരണം പറഞ്ഞാൽ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രി ഒരു പാലം നിർമിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതു ാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനർത്ഥം കല്ലും കമ്പിയും ചാന്തും കൂട്ടി പ്രധാനമന്ത്രി തന്നെ കുപ്പായം മാറ്റിയിറങ്ങി പാലം പണിതു എന്നല്ലല്ലോ. മറിച്ച് പ്രധാനമന്ത്രിയെന്ന വിശേഷപഥത്തിലിരുന്ന് ആ വിശേഷനാമത്തിന്റെ ഗുണം കൊ ് അദ്ദേഹം പാലം പണിയിച്ചു എന്നാണല്ലോ ബുദ്ധിയുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കുക.

ഇപ്രകാരം പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നും സഹായസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും ഈശ്വരൻ ഒഴിവായി മാറിനില്ക്കുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞാലും അപകടമാണ്. തൗഹിദിന്റെ കടകവിരോധവും ശിർക്കിന്റെ സിദ്ധാന്തവുമാണ് ആ പറയുന്നത്. കർമരാഹിത്യം ദൈവികഗുണമല്ല എന്ന് ചുരുക്കം. 'കുല്ല യൗമിൻ ഹുവ ഫീ ശഅ്ൻ' എന്നാണല്ലോ വിശുദ്ധഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നും പടച്ചവൻ കാര്യത്തിൽ തന്നെയാണ്.

ഈ ലേഖകന്റെ ഗുരുനാഥൻ പഠിപ്പിച്ചു:

ലില്ലാഹി ഫീ ഖൽഖിഹി ശുഊനുൻ" (അല്ലാഹുവിന് അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ കാര്യങ്ങളു ്) ഈ സങ്കല്പത്തിന്റെ പരിധിയിൽ നിന്ന് പരിശുദ്ധ ഇലാഹിൽ നിന്ന് എന്താണ് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുകയെന്ന് ചിന്തിച്ചു നോക്കൂ. സാന്നിദ്ധ്യമില്ലായ്മ, ഇടപെടാതിരിക്കൽ, വെറുതെയിരിക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം ദൈവികഗുണങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണ്. അപ്രകാരം കല്പിക്കൽ ഔഹാലുത്തൗഹീദിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്.

സൂഫിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരേകദേശ ചിത്രം ഇതോടെ പൂർത്തിയായി എന്ന അവകാശവാദമില്ല. എങ്കിലും വിഷയമൊന്നു സ്പർശിച്ചുവെന്ന് പറയാം. ഈ വിഷയത്തിന്റെ പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഉപമർമത്തിൽ അഥവാ പ്രവാചകനോടുള്ള സമീപനം എന്ന വിഷയത്തിൽ വളരെ ചെറുതായി മാത്രമേ തൊട്ടിട്ടുള്ളൂ. അതിന്റെ കാരണം പൊതുവേ കേരളത്തിൽ വളരെ വിശാലമായ ചർച്ചകൾ അക്കാര്യത്തിൽ നടന്നിട്ടു ് എന്നാണ്. മറ്റൊന്ന് പ്രവാചകനെ സാധാരണവൽക്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിനെതിരിൽ പ്രവാചകസ്നേഹികളായ സുന്നികളും സൂഫികളും പൊതുവേ വളരെയധികം ജാഗ്രതയുള്ളവരും പ്രതിരോധാത്മകതയിൽ ഏറെ

SAMASTHACONFERENCE.COM